

BOGOLJUB V TUJINI

Štev. 14., Leto III. VERSKI TEDNIK Nedejlja 4. aprila 1948.

VSTAL JE KRISTUS...

Vstalo je s Kristusom k novemu življenju tudi Njegovo Srce. Pohojeno je bilo in pomandrano v blato kot najbolj ničvredna, najbolj škodljiva stvar na zemlji. Zares nasičeno z zasramovanjem in končno s sulico prebčeno. Zdaj pa je vstalo, zmagalo človeško zlobo in sovražstvo. Stražniki od strahu popadajo na tla, Junje se boje, kaj bo sedaj? Kaj bo z njimi in z vsem človeštvom storilo zmago slavno Srce božje?

Glejte, komaj je zaživelo, že spet utripa in bije samo za ljudi. Že jih išče, kliče in vabi. V tem Srcu ni prostora za sovražstvo, jezo in maščevalne misli, v njem je le usmiljenje, odpuščanje in ljubezen.

Zenam, ki ga iščejo, pride sam naproti. Magdaleni se prikaže, ko vidi, kako silno ga želi. Maloverna in dvomljiva učenca na poti v Emavs polagoma utrdi v veri in zaupanju, potem se jima da spoznati. Tomaža, ki trdovratno dvomi, ljubeznjivo sprejme v svoje srce. Še 40 dni biva to Srce na zemlji, deli

ljubezen, uči in pripravlja učence za težke dni. Petru, ki ga je zatajil, da najvišjo oblast, ko vidi v padcu očiščeno vero in ljubezen.

Kako lepa je ljubezen od smrti vstalega, poveljčanege Srca Jezusovega, kako polna tolažbe in upanja za vse. Za tiste, ki mu zvesto vračajo ljubezen je to Srce polno hrepeneče ljubezni, kot do Marije Magdalene, za tiste, ki so ga že zatajili in Njegovo ljubezen zavrgli, pa podobno dobro in vseodpuščajoče, kot je bilo do sv. Petra in sv. Tomaža.

Bodimo vsi te ljubezni božje, kolikor je po človeško mogoče, vredni. Magdalena in Peter in Tomaž vsilno odslej živeli, delali in trpeli samo zanj. Za nami je prenekateri žalitev in ne hvaležnost do tega Srca. Očistili smo se, Božje Srce je odpustilo vse. Vse z enako ljubeznijo zapira vase. Obstanimo večkrat v mislih pri tem Srcu, ki je za nas toliko prestalo in iz Njegove neskončne ljubezni naj požene tudi naša ljubezen do Njega močnejše korenine. Če smo šli tako daleč, da smo ga zbadali s trnjem, da smo Njegovo ljubezen tudi zavrgli in poteptali, potem pojdemo tudi tako daleč, da bomo ob globokem spoznanju te ljubezni zanaprej tudi mi le še zanj delali, živeli in trpeli. Za vse tiste pa, ki ga še nečejo, ki ga še zametajo, rü poskušajmo s podvojeno ljubeznijo, češčenjem in

žrtvami zadoscevat. Naj^{bo} tudi naša ljubezen po veliki noči kakor na novo vstala, prerrojena, poživljena in še bolj goreča,

Za Srce Jezusovo živimo, delajmo, trpimo in umirajmo, saj bomo odmrli v ljubezen, iz katere bomo potem za večno poveljani vstali.

BOŽJI SIN JE VSTAL IZ GROBA.

Božji Sin je vstal iz groba,
poveljčan spet živi;
ni objela ga trohnoha,
hvalnice mu pojmo vsi!

Aleluja zdaj odneva
iz svetišča vsakega,
aleluja ti prepeva,
Jezus, verna množica.

Pešem ti pojo zvonovi,
prvo cvetje te slavi;
Jezus vse nas blagoslovi,
ko pekel premagal si!

Pot trpljenja je končana,
smrt premagana je spet,
vsaka Jezusova rana
more ves rešiti svet.

Veselim se, kristjani,
sveta je Velika noč;
Jezus spet živi med nami,
satan je izgubil moč.

Jezus, ki je vstal iz groba,
v dušah upanje budi,
brez moči je vsaka zloba,
vstali bomo tudi mi.

Zo Gospodom križ nosamo,
v večno zmago upajmo
in vstajejnja veselimo
vsi se s sveto Cerkvijo!

Aleluja! pojmo srečni,
Kristus smrt premagal je
in bo v domovini večni
dušam dal zveličanje.

PREMIŠLJEVANJE OB PRVI SOBOTI

"Ki je od mrtvih vstal".

V duhu bomo občudovali največji Jezusov čudež, njegovo zmageslavje - vstajenje. Prošnja, ki bo premišljevanje spremljala, bodi: "Gospod, pomnoži mi vero!" Saj s premišljevanjem častitljivih skrivnosti rožnega venca vstopamo v nebeški svet. Tu govori le vera, človeška modrost obmolke.

Spomin in domišljija ob praznem grobu.

Jezusa so sneli s križa in položili v nov grob. Dve strasti, jeza in strah, bečita ob njem. Zavalili so nanj težko skal in ga opremili s pečatom sinagoge. Vojaki stražijo, da bi ne mogel nihče skrivaj do njega. Jezusovi nasprotniki so bili prepričani, da bodo ti varnostni ukrepi za vedno udušili v grobu tistega, ki je vstajenje napovedal. Kamen pokriva mrtvo truplo in z njim vse drug: nauk, postave, obljube, dobra dela in čudeže. Vse je za zmeraj izgubljeno,

če bo trohnoha dokazala, da se je tisti, ki se je izdajal za poslanca resnice, za resnico samo, lagal. Kako prav je napisal apostol: "Ako pa Kristus ni vstal je prazna naša vera". /1 Kor 15, 17/.

Ob določeni, že davno napovedani uri, Kristus vstane: nauk, postave, obljube, zgledi, dobra dela in čudeži, vse vstane z njim.

Čustva spremljajo premišljevalno molitev.

Občudujmo vstalega Jezusa! Nič več ni ujetnik, ki bi ga vojaki vlačili od sodišča do sodišča. Ni več obsojenec, ki ga zasramujejo, ni več gobavec, obdan z ranami, čigar pogled vzbuja grozo. "Od mrtvih vstali Kristus več ne umrje, smrt nad njim več ne gospoduje". "O smrt, kje je tvoja zmaga? Kje je tvoje želo" /1 Kor 15,55/. Vstali Kristus je prost, radosten, zmagovit, žareč, ne smrten.

Vera naša je nagrajena. Krščansko srce vriska radostne speve in se pridružuje Marijinemu veselju ter z njo prepeva Alelujo. Oastitamo ji rekoč: "Raduj nebeška se Gospa". Raduj se, Mati, raduj se iz vséga srca, "zakaj On, ki si ga bila vredna nositi, je vstal, kakor je rekel. Prosi za naš Boga. Aleluja!" /Antif. velikonočne dobe/. Prosi za nas, zapuščene sinove, da bi s Kristusom vstali. Za nas, žalostne otroke, ki so ponižani. Za nas nepopolne vernike, katerih umirajoče življenje se le s težavo vleče po težavnih stezah krščanskega življenja.

Razur nadaljuje...

Slava in neizmerno veselje vstajenja sta bila kupljena za ceno strašnega trpljenja. "Morala se je tako zgoditi", je odgovoril Zveličar razočaranim učencem v Emausu. Če smo stopili pod Kristusov prapor, ne pričakujmo, da bomo dospeli do neminljive slave in večne sreče, ki jo je Bog obljubil, po poti, ki je posejana z nasladami življenja. Križ, ki ga je Jezus nosil, križ, na katerem je umrl, odpira nebeška vrata, neizprosno zaprta mehkužnim posvetnjakom.

To vero naj bi nam vstali Kristus prinesel, da bi nas križi ne pohujšali. Vstajenje je skrivnost vere. Vera nosi vso stavbo nadnarave. Vera je božja čednost. Bog položi seme te vere v naše duše. Bog ga čuva in mu daje rast. Dokazi nič ne pomagajo, če ni te milosti. Naša molitev to seme zaliva.

VESELI SE MATI

Marija po Sinu žaluje,
ki v grobu zaprtem leži,
Gospodovo smrt premišljuje,
solze ji teko iz oči.

Marijina duša raduje
se svete Velike noči,
Zveličarja poveljuje,
ki večna mu zmaga žari.

Nenadno jo Jezus pozdravi:
"Veseli se, Mati, z menoj!
Cvetoča pomlad je v naravi,
vstajenje praznuje Sin tvoj."

Z Marijo Gospoda slavimo,
od mrtvih resnično je vstal,
z njo Jezusu se zahvalimo,
ki nam odrešenje je dal!

NAŠIM DEVIETOM

Zvestoba do vere zahteva tudi, da moramo plavati tudi proti brezvernemu in veri odtujenemu toku tujine.

Bog nas je poklical v življenje; s tem nam je naložil skrb, da si svoje življenje čimbolj uredimo. Nismo le upravičeni, ampak je naša dolžnost skrbeti, da ne živimo v pomanjkanju in veliki revščini. Nevarnost pa je, da se v tej skrbi za časno ne naberemo svetnega

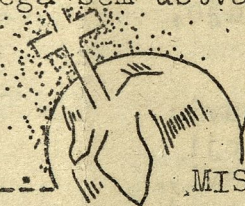
duha dobičkarstva, ki ceni denar nad poštenostjo, nad iskrenostjo in ljubeznijo do bližnjega. Pri pridobivanju časnih dobrin bodimo skromni in zmerni, ne mučimo se, da bi nagrahili bogastva, kot bi bil to najvišji smoter življenja. V skromnosti bomo našli največ zadovoljnosti, saj iz izkušnje vemo, da v zemeljskih stvarih ne najdemo sreče. Veliko bogastvo prinaša le nemir, zaskrbljenost in nezadovoljnost.

Vse zemeljske dobrine moramo prav ceniti, paziti moramo nanse, da nam ne postane telo več kot duša, zemeljsko življenje več kot večno. Skrbeno moramo šteti, da ne bomo za bogastvo prodali in porabili svojih katoliških načel. Gotovo nas prav tu čaka mnogo žrtev in bojev. Svet vabi zlasti mlade ljudi in jim hoče dati svoje napačne nazore. Navdušuje se za veseljačenja, zabave, oznanja sreče v užitkih, morda bo vabil tudi nas. Tudi tedaj ne smemo popustiti v svojih načelih, če bodo skušnjave še tako hude, saj zapeljivci znajo pokazati tako življenje v najbolj bleščeči luči, a tako veselje je le bežno, pustilo pa bo strašno opustošenje. Vse to naj nas ne omaje, v skušnjavah, ampak takrat napovejmo sami sebi boj, odpovejmo in žrtvuemo se. Žrtev je tisto, ki nas bo zavarovala proti napadom sovražnikov in nam bo dala moči, da bomo lahko ubežali njihovim zankam. Zavedati se moramo, da brez žrtev ne moremo doseči nič velikega, kaj šele krščanski značaj.

V svetu vlada življenjski materializem. Mi ne bomo šli za to zapeljivo zmoto, ampak se hočemo proti njej boriti s krščanskim idealizmom. Življenje nam je podaril Bog, velik božji dar je, zato ga ne bomo zapravili. Naš cilj na zemlji je večna sreča v nebesih. V svojem življenju hočemo stremeti za tem, da spoznamo Boga; mu služimo in ostanemo tudi v težkih preizkušnjah zvesti svoji veri. Le tako bomo dosegli svoj končni cilj. Nikoli pa nočemo svojega srca navezovati na bogastvo, lepoto, čast in stvari, ki se na zemlji začenejo in končujejo. Pri svojem delu nikoli ne mislimo na to, kako bi si nakopičili bogastva, ampak radi delajmo zato, ker tako Bog hoče, da z delom krepimo voljo, jeklenimo značaj, se varujemo greha, ter si služimo plačilo v večnosti. Naše želje obrnimo k višjim duhovnim stvarim. Svoje veselje, skrbi in trpljenje posvetimo vsak dan Bogu. Veselimo se tako, da v našem veselju ne bo nikdar padla senca greha; skrbi in trpljenje prenašamo vdano. Pri delu in veselju se večkrat vprašajmo: "Kaj mi bo to koristilo za večnost?"

Ne upirajmo svojih oči v svet in njegovo bogastvo, ampak ostanimo zvesti veri, krščanskim načelom tudi tedaj, ko bodo okoli nas živeli in služili vsi le temu svetu. Takrat oprimo svoj pogled v nebo ob misli: "Za nekaj višjega sem ustvarjen."

KATOLIŠKI

MISIJONI

K R I S T U S V C E R K V I

MISIJONAR G.P. RUDOLF PIFKA
JE PISAL...

S tem bi bilo lahko konec našega misijonskega pojmovanja. Kristus je prišel na svet kot misijonar, ki nam je prinesel resnico o večnem življenju in svojo milost. Zdaj naj bi le še vsak človek šel h Kristusu, da bi bil deležen njegove milosti in misijonskega dela bi bilo konec. Saj pravi Pij XII.: "Sam posebi bi mogel to obilnost milosti večno soljnemu človeštvu deliti Kristus sam."

V naslednjem objavljamo nekaj odlomkov iz pisma misijonarja g. p. Rudolfa Pifka, ki nam ga je pisal na poti proti svojemu cilju - Kitajski.

...Kdaj sem se iz Schwaza odpeljal, že gotovo veste. Iz Bezna sem nadaljeval...

neposredno." Saj je s svojo smrtjo zaslužil neskončen zaklad milosti, ki more prav vsakega človeka do konca sveta oprati madeža izvirnega greha in mu podeliti milost božjega otroštva.

A božji načrt je bil drugačen.

In prav v tem načrtu se še na poseben način razodeva božja ljubezen do nas, pa tudi naša odlika. Kajti svojo milost je Kristus "hotel deliti po vidni Cerkvi, v kateri naj bi se ljudje združevali, da bi mu po njej vsi nekako tovariško pomagali pri podeljevanju božjih sadov odrešenja. Kakor je namreč božja Beseda hotela uporabiti našo naravo, da je s svojimi bolečinami in mukami odrešila ljudi, tako skoraj na isti način uporablja svojo Cerkev, da bi začelo delo do konca nadaljevala." /Pij XII./

Tak je božji načrt.

Ko je Kristus oznanjal evangelij, je istočasno gradil sveto Cerkev. Ko je umiral na križu, je to svoje delo dovršil. Na binkoštni praznik pa je po moči Svetega Duha sveto Cerkev razglasil. Sam se je umaknil s sveta. Zaklad vere in milosti pa je izročil Cerkvi, ki naj zdaj zveličavno odrešenje posreduje drugim.

Še več. On je hotel še živeti, živeti vsa stoletja in na vseh krajih. A kot zgodovinski Kristus je mogel živeti le na enem kraju. Če so ga poslušali v Jeruzalemu, ga niso slišali v Galileji. In ko jim je govoril ob galilejskem jezeru in so ga poslušale množice, so zdnji tam daleč komaj lovili njegov glas. Koliko časa bi moral hoditi po svetu, da bi vse premisijonaril! Saj to bi bilo neizvedljivo!

Zdaj pa si je v svoji neskončni modrosti in ljubezni zamislil drug načrt. Ustanovil je Cerkev, v kateri bo On sam skrivnostno živel. Živel bo predvsem v svojem vidnem namestniku papežu, katerega je postavil za vidno glavo temu telesu. Živel bo v vseh škofijah, ki so prejele od njega oblast, da s pa-pežem vred ohranjajo in podeljujejo

val pot z dvema tovarišema na sam božični dan popoldne. Pozdravljaj in blagoslavljal sem drago domovino, od katere sem se za gotovo za vedno ločil. Pa bil sem vesel, da tudi sam lahko nekaj dam in žrtvujem na oltar domovine, za njeno lepšo bodočnost, za zveličanje duš in v slavo Velikemu Kralju. Drugi dan zjutraj sem se z dvema sobratoma pripeljal v večno mesto. Ogromno sem tu doživel. Toda tu lahko človek nekaj doživi in vidi le, če hodi okrog s srcem. Vse važnejše cerkve in spomenike sem obiskal. Saj sem imel dovolj časa. Ostali misijonarji so se odpeljali namreč že 3. januarja iz Neaplja. Sam sem kot ptiček v kletki obsedel in čakal odrešenja... Spominjal sem se vas na Petrovem in tudi na sv. Pavla grobu. Na grobu sv. Alojzija, sv. Berhmansa... Človek kar pi-je moč, ko poklekne ob zemskih ostankih toliko moč. Znova zaplapola kri v žilah in človek vidi, kaj ustvarjajo ljudje vere, še več, kaj ustvarjajo velikani vere in križa. Ko ni več upa na obeh zemskih otrok, prav takrat slavi vera in otroško zaupanje zmagoslavje. Pa to vidi človek zlasti v Rimu, posebno še, ko se spreheja po rovinah katakomb. Kako težko je bilo življenje naših prvih borcev! Pa saj tudi danes ni na tolikih krajih boljše. Samo ljudi odpovedi je treba... Da ne pozabim. 28. decembra sem šel tudi v Assisi. Ta dan sem tu maševal na grobu sv. Frančiška. Naslednji dan pa pri Porcijunkuli. To so dnevi, ki jih ne bo nikoli mogoče pozabiti...

Ko sem 11. januarja kmalu popoldan stal pred očetom vsega človeštva in prejel njegov poseben blagoslov v misijonskem poslanstvu in posebno božje varstvo, se je mera radosti v mojem srcu napolnila do vrha. Čutil sem isto kot na dan mašniškega posvečenja. Koliko

njegov nauk in milost in vodijo njegovo Cerkev. Živel bo v duhovnikih, redovnikih in vernikih. Kot prava glava skrivnostnega telesa - Cerkve bo na skrivnosten način živel v udih tega telesa. Tako se bo sam na čudovit način posteteril in potisoceril. V svojem skrivnostnem življenju bo šel v tisočih in tisočih misijonarjih po vsem svetu, povsod ustanovil svoje kraljestvo - sveto Cerkev in ne bo miroval tako dolgo, da bodo vsi narodi spoznali Njega, edino pravega Misijonarja, ki ga je človeškemu redu poslal nebeški Oče.

Kakšen načrt, zares božji načrt!

/Prihodnjič dalje./

-----

zjutraj sem se odpeljal s taksijem v hotel Flora in od tu skupno z ostalimi potniki na letališče v bližini Rima. Spremljal me je novomašnik p. Rafael. Kmalu sem bil v letalu. Bil je dvomotornik. Novomašnik me je še blagoslovil, pokrižal sem se: V imenu Očeta... in kmalu smo leteli že čez večno mesto Rim. Krasna vožnja Zlasti nad morjem in Korziko. O kolike misli se tako človeku porajajo... Danes Evropeci obožujejo Ameriko. Pa saj jo tudi lahko. Tudi sam sem strmel, ko sem videl te katoličane, ko sem po dolgem času zopet videl polne cerkve. Kolika radost je za katoliškega duhovnika, ko vidi n.pr. fante od 18 do 35 let stare, kako molijo. Bil sem na igrišču. V začetku so molili. Pred igrani se vedno prekrižali. Ali bi lahko kaj podobnega videli tudi v Evropi n.pr. pred začetkom nogometa? To je bilo v Jolietu, v slovenskem ameriškem Rimu. Ali: bilo je v San Franciscu. Popoldan ob 12.15 je bila maša za delavce. In to vsak dan. Pa kaj mislite, da je bila cerkev prazna? Polna je bila in to ob delavnem dnevu. Možje pa molijo križev pot. Ob vsaki dnevi uri jih lahko dobite in vidite. Pa isto sem videl v New Yorku pri Frančiškanih... Pol dvanajstih istega dne smo pristali že v Marseillu. Čez eno uro smo nadaljevali pot in po dveh urah malo hude vožnje pristali v Londonu. Strašno razsežno mesto. Kako lep pogled nanj iz letala... Ob pol štirih naslednjega dne sem že sedel v štirimotorniku in zapuščal danes tako nesrečno Evropo. Molil sem za vse trpeče in blagoslavljal še enkrat vse drage, vse trpeče. Ker pa je nad oceanom divjal silen vihar, smo čez noč ostali na Irskem. To je gotovo deveta dežela v evropskem pomenu. Drugi dan 15. januarja smo se spustili čez ocean. Sedaj sem inel še enega potnika sobrata - duhovnika, Irca... 16. januarja ob pol dveh ponoči smo pristali v New Yorku...

/Prihodnjič konca./

NAŠ DOČLED V SVET

(Nadaljevanje)

3. Kaj nam odkriva naša vera?

1. B o g a. Rekli smo, da tudi brezverec s svoje naravne pametjo lahko spozna Boga. To je tudi res. Toda on prizna samo, da je pač nekdo ustvaril svet, ker je vsako stvar nekdo naredil, je

nekdo naredil tudi svet. Naša vera nam pa o Bogu pove precej več: pove nam, da je Bog neskončno popoln duh, večni in nespremenljiv, povsod pričujoč in vseveden; neskončno moder in vsemogöčen, neskončno svet in pravičen, neskončno dobrotljiv in usmiljen, neskončno resničen in zvest.

V svoji vsemogöčnosti je Bog iz nič ustvaril duhovni in materialni svet. Ustvaril je tudi človeka po svoji podobi, to se pravi, udihnil mu je neumrljivo dušo. Vse na svetu je ustvaril za človeka, človeka je pa ustvaril zase, za svojo čast.

2. K r i s t u s a. Bog je ustvaril človeka in ga postavil v raj na preskušnjo. Od vsega drevja je smel v raju jesti, samo od drevesa spoznanja dobrega in hudega ne. Toda človek ni prestal te preskušnje. Satan ga je zapeljal in odpovedal je pokorščino Bogu. Bog je človeka kaznoval, toda ni ga popolnoma zapustil. Že v raju mu je obljubil Odrešenika.

Več tisoč let pozneje si je Sin božji, druga božja oseba privzel človeško naravo, postal je človek, da bi dopolnil postavbo in človeka odrešil in ga zopet spravil z Bogom. Vrnil mu je zopet nebesa in otroštvo božje.

Brezbožniki odrekajo Kristusu božjo naravo in priznavajo, da je bil samo zgodovinska osebnost. Mi pa vemo, da je Kristus mnogo več: Kristus je Sin živega Boga; Kristus je Bog in človek; Kristus je "Bog z nami" v sveti Evharistiji; Kristus je pa tudi naš sodnik.

3. Naša sveta vera nam govori tudi o Mariji - M a t e r i b o ž j i. - Marija je Jezusova Mati, ker je bil pa Jezus Bog, je Marija božja Mati. S to njeno odliko so združene vse njene odlike, lahko bi vse njene odlike združili v lep "venec dvanajsterih zvezd":

1. Marija je bila od večnosti izvoljena za Mater božjo;
2. Marija je bila brez madeža spočeta;
3. Marija je bila brez grešnega poželenja;
4. Marija je bila brez osebne malega ali smrtne-ga greha;
5. Marija je bila milosti polna;
6. Marija je bila Devica pred porodom;
7. Marija je bila Devica ob porodu;
8. Marija je bila Devica po porodu;
9. Marija je bila v nebo vzeta;
10. Marija je Kraljica nebes in zemlje;
11. Marija je naša mati;
12. Marija je srednica vseh milosti.

4. Naša vera nam govori o sveti Cerkvi, ki je učiteljica božje resnice; je nadnaravna družba s trojno oblastjo: vodstva, učiteljstva in posvečevanja. Po Kristusovi uredbi pristoji v Cerkvi papežu prvenstvo in neznemljivost. Eno najglobljih spoznanj o sv. Cerkvi je, da je Cerkev skrivnostno Kristusovo telo.

5. Vera nas uči o najglobljem smislu našega življenja, ki je božja služba. Bog je svet ustvaril za človeka, človeka pa zase. (Dalje prihodujič).

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje)

Po teh besedah mu je krepko stisnil roko, za njim pa so tudi ostali pevci in pevke pristopali, mu podajali roke in se poslavljali. Marsikdo mu je še posebej zašepetal besede oproščenja,

večini pa so stopile solze v oči ob tem trenutku.

Še predno se je zadnji pevec poslovil, je v sobi nastal mrak. Lučka pod podobo Križanega je metala dolge sence po sobi in risala oblike navzočih po stenah.

Tedaj se je pa oglasil zvon in zapel v čast Mariji večer=ni pozdrav.

Blaž je široko odprl oči in prisluhnil:

"Ave Marija zvoni", je dejal.

"Ali ne bi zapeli Mariji na čast?" In tisti trenutek že začel z močnim glasom

"AVE MARIA, GRATIA PLENA!"

Pevci so strme gledali in poslušali. Videli so, kako pevec Blaž s poslednjimi močmi poje poslednji pozdrav Mariji, kateri na čast je pel vse življenje.

Zvonenje je utihnilo, dan je ugasnil in lučka pred podobo Križanega je dogorela.

Blaž je odpel in omahnil nazaj na blazino. Parkrat je še globoko zasopel, nato pa mirno izdihnil svojo dušo.

Pevci so zdrknili na kolena, Judita je pa glasno zajokala.

To je bilo zadnje nedeljo meseca prosinca.

Še isti dan so spraznili šolski razred v pritličju in pripravili poslednje bivališče šolskemu upravitelju Blažu Beliharju v šoli, kateri je posvetil mači svojih tridesetih let.

Kljub temu, da je bilo sredi najhujše zime, so vaščani krsto odeli v zelenje in cvetje.

Ko se je naslednje jutro oglasil veliki zvon farne cerkve, je vsa fara zvedela, da se je poslovil od sveta šolski upravitelj Blaž. Od vseh strani so hodili kropiti dobrega moža in mu s tem izkazali svojo hvaležnost.

Na Svečnico popoldne po krščanskem nauku je bil pogreb. Vsa fara in mnogo ljudi tudi iz vseh sosednjih fara se je zbralo to popoldne pred šolskim poslopjem. Prišla sta tudi Blaževa sinova z ženama in otroki.

Tako veličastnega pogreba v Veliki vasi še stari ljudje niso pomnili. Predno so dvignili krsto, so pevci zapeli zadnje slovo svojemu nekdanjemu učitelju in svojemu pevovodji.

Sprevod s truplom pokojnika ni mogel naravnost na pokopališče, ker se pogrebci sicer ne bi mogli razvrstiti. Odšel je skozi vas in po stranski poti na pokopališče.

Gospod župnik Janez Smrekar je ob spremstvu še treh duhovnikov opravil pogrebne molitve. Po molitvah so pevci zapeli še poslednje pesem svojemu voditelju v slovo. Prejšnja leta so se na ta dan zbrali v šoli in mu zapeli za njegov god, letos pa so se pred njegovim godom zbrali ob njegovem odprtem grobu. Mesto častitk so mu želeli večni mir in pokoj.

DRUGO POGLAVLJE.

1.

Tisto leto je bila pomlad mokra in pusta. Bilo je že sredi aprila, pa se vreme še ni moglo razvedriti. Skoro vsak dan je deževalo, kadar je pa potegnila burja, je pa mesto dežja snežilo.

Gospod župnik Janez Smrekar je slonel v kuhinji ob štedilniku in počasi kadil iz svoje pipice. Takoj po zajtrku je imel nujno delo v pisarni. V pisarni je bilo hladno in preden je delo končal, ga je stresel maz, da se je moral nekoliko ogreti. Gledal je skozi okno in opazoval, kako je burja vrtela posamezne snežinke po zraku.

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri Lienzu.